

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 września 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki jawnej z siedzibą w P. kwoty 5 138,33 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 listopada 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonany na zlecenie pozwanego przez poprzednika prawnego powoda (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – Z. M. przewóz towaru w ruchu międzynarodowym na trasie Włochy – Polska.

Nakazem zapłaty z dnia 07 października 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1960/15 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka jawna z siedzibą w P. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż nie kwestionuje wykonania przez poprzednika prawnego powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – Z. M. zleconego mu przewozu i nie dokonania zapłaty należności z tego tytułu, jednakże było to spowodowane trudną sytuacją finansową pozwanego związaną z opóźnieniami w płatnościach należności na jego rzecz dokonywanych przez jego kontrahentów.

Postanowieniem z dnia 04 grudnia 2015 roku Sąd rejonowy w Wałbrzychu przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni jako sądowi właściwemu miejscowo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 września 2014 na podstawie umowy o numerze (...), (...) spółka jawna z siedzibą w P. zleciła Z. M. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) wykonanie przewozu towaru na trasie międzynarodowej.

Załadunek towaru miał nastąpić w dniu 24 września 2014 roku w miejscowości A. L. (Włochy), zaś rozładunek – w dniu 29 września 2014 roku w B..

Nadto, strony ustaliły, że cena za wykonanie usługi transportowej wynosi kwotę 1 230 euro brutto, zaś warunkiem płatności będzie dostarczenie oryginalnych potwierdzonych pieczętką i podpisem dokumentów w postaci CMR i liferschein.

W ogólnych warunkach zlecenia wskazano również, że należność za wykonaną usługę płatna będzie w złotych według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego z dnia poprzedzającego załadunek, w terminie płatności od daty otrzymania faktury wraz z potwierdzonym i prawnie czystym listem przewozowym CMR i innymi dokumentami towarzyszącymi wysyłce.

zlecenie dla przewoźnika – k. 18-20 akt

Z. M. dostarczył towar pod wskazany adres, co zostało potwierdzone w dokumencie CMR przez odbiorcę towaru.

dokument CMR – k. 21 akt

W dniu 30 września 2014 roku Z. M. wystawił (...) spółce jawnej z siedzibą w P. fakturę VAT numer (...) obejmującą należność za usługę transportową według zlecenia numer (...) w kwocie 5 138,33 złotych, z terminem płatności 45 dni.

faktura VAT – k. 22 akt

W dniu 25 sierpnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł ze Z. M. umowę przelewu wierzytelności numer (...), na podstawie której Z. M. przelał na cesjonariusza przysługującą mu wierzytelność wynikającą z faktury VAT o numerze (...).

Pismem z dnia 25 sierpnia 2015 roku Z. M. zawiadomił (...) spółkę jawną z siedzibą w P. o sprzedaży wierzytelności.

umowa przelewu wierzytelności – k. 16 akt, zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności – k. 17 akt

Pismem z dnia 31 sierpnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwał (...) spółkę jawną z siedzibą w P. do zapłaty należności wynikającej z faktury VAT numer (...).

przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 23 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 stycznia 2017 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczności dotyczące istnienia podstaw do opóźnienia płatności należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu, albowiem okoliczności te związane, jak wskazywał pozwany, z tzw. zatorami płatniczymi pozostają bez wpływu na obowiązek zapłaty wymagalnej należności, a zatem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami).

Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3). Zważyć przy tym należy, iż Rzeczpospolita Polska pozostaje sygnatariuszem konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie zaś do artykułu 1 tej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niewątpliwie sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem przyjęcie towaru do przewozu nastąpiło we Włoszech (w miejscowości A. L.), zaś jego dostawa realizowana była na terenie Polski (w B.). Wskazać także należy, że skoro tzw. konwencja genewska nie reguluje w sposób kompleksowy zagadnień związanych z umową przewozu, to w zakresie nieuregulowanym należy odwołać się także do odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego. Zgodnie zaś z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób bądź rzeczy.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był w całości niesporny między stronami, w szczególności strona pozwana nie kwestionowała faktu wykonania przez poprzednika prawnego powoda na rzecz pozwanej spółki zlecenia

transportowego, zgodnie z przedłożoną do pozwu dokumentacją, prawidłowości wykonanej usługi, jak też wysokości kwoty należnej do zapłaty, zgodnie z wystawioną fakturą VAT. Podnoszona zaś przez pozwanego okoliczność trudności finansowych nie uchyla ciężącego na nim obowiązku zapłaty wynagrodzenia należnego powodowi za wykonanie łączącej strony umowy.

Poprzednik prawny powoda – Z. M. wykonując usługę transportową na rzecz pozwanej spółki, wykonał bowiem swoje zobowiązanie zgodnie z umową, za co należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie, tym bardziej, iż strona pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda tak co do zasady, jak i wysokości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie I wyroku z dnia 13 stycznia 2017 roku, przyjmując za podstawę prawną treść art. 774 k.c. w zw. z art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 4 umowy międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami) w zw. z art. 481 § 1 k.p.c. zasądził od pozwanego (...) spółki jawnej z siedzibą w P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 5 138,33 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 15 listopada 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania jak w punkcie II wyroku Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego (...) spółki jawnej z siedzibą w P. jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w łącznej wysokości 1 467 złotych (1 200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 250 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu oraz 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).